

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΞΑΒΙΕΡΟΣ ΣΙΓΑΛΩΝ.

Σύντομον χαράττομεν ένταύθα του μεγάλου του άνδρος την βιογραφίαν. Ως αϊ έξοχοι αύτου γραφαί πρόκεινται μέγιστοι άψευδοί της ευφυΐας αύτου, ούτω και ο βίος του ο πλήρης δόξης και κλέους μεστός προσφέρεται τρόπιον λαμπρόν και άναμφισβήτητον της νίκης, ή η έπιμέλεια, ή έπι-

μονή και η κριτερία κομίζονται κατά της εναντιότητος της τύχης, της άπορίας.

Ο Σιγαλών έγεννήθη έν Ουζέση, έπαρχία της Γάρδος, τώ 1788, έν πνευστάτης οικογενείας. Παιδύθεν είχεν άκαταμάχητον κλίσειν πρόν την τέχνην την δοξάσαν τους Άπελλεί, τους Πολυγνώτους, τους Ραφαήλους, τους Μιχαήλ Αγγέλους. Άλλά που τά μέσα τά προς πραγματοποίησιν των σχεδίων του απαιτούμενα; Κατ αρχάς μαθητεύσας παρά τινι ζωγράφω κατά τύχην έλθόντι εις την πατρίδα του, ήρχισε νά σχεδιάζη μικράς τινας εικόνας, τάλεις μόν έτι, προοιωνίζούσας όμως αγαθών

τὸ τέλος τοῦ ἐπιμελοῦς νέου. Ἄλλ' ἐπαρκῶν ἤδη διὰ τῶν ἔργων τοῦ τούτου εἰς συντήρησιν αὐτοῦ τε καὶ τῆς οἰκογενείας του τῆς πενομένης, δὲν ἠδύνατο ὁμως νὰ κατευνάσῃ τὴν ἐπιθυμίαν ἣν εἶχε πρὸς περιήγησίν τινα ἐπιστημονικὴν. Διὰ μεγίστης λοιπὸν οἰκονομίας κατώρθωσε ν' ἀποταμιεύσῃ ποσὸν 1500 φράγκων! καὶ διὰ τοῦ κεφαλαίου τούτου ἐσπευσεν εἰς Παρισίους ἀφείς τοὺς γονεῖς του εἰς τὴν φροντίδα τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ.

Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, καὶ τοι ὑπὸ τῆς ἀπορίας καταθλιβόμενος, ὅμως μετ' ἐπιμελείας ἐδόθη εἰς τὴν τέχνην του, ἐμαθῆτευσε παρὰ τοῖς διασημοτέροις τότε ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ταύτῃ ζωγράφους καὶ ταχέως ἔλαβεν ὄνομα καὶ δόξαν ἀρίστου καλλιτέχνου, ταχέως ἡ φήμη τοῦ πτωχοῦ καὶ ἀγνώστου νέου διεδόθη πανταχοῦ, ἡ εὐπορία ἐπηκολούθησε ταύτην, καὶ αὐτὸς, ἀφωσιωμένος οὕτως εἰς τὴν ὠραίαν τέχνην του, εὐεργετῶν πάντα πρὸς αὐτὸν ἐρχόμενον, διήγαγε βίον εὐδαίμονα καὶ εὐτυχῆ, μέχρις οὗ ἐπελθὼν ὁ θάνατος ἀφῆραπεν αὐτὸν, τῷ 1837, ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς δικαίως ἀγαπώσης καὶ τιμώσης αὐτὸν κοινωνίας.

Μεταξὺ τῶν λαμπρῶν αὐτοῦ ἔργων ἐξέχουσι τὰ μάλιστα δύο εἰκόνες θρησκευτικαί, τὴν βάπτισιν καὶ τὴν σταυρώσιν τοῦ Χριστοῦ παριστώσαι, καὶ ἡ εἰκὼν ἦν ἀνωτέρω ἐτάξαμεν.

Δαμπρὰ τῷ ὄντι ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ζωηρὰ καὶ φυσικωτάτη, ἀλλὰ τί θέλει νὰ εἰκονίσῃ; Ἄδηλον τοῦτο· τινὲς διατείνονται ὅτι δι' αὐτῆς ὁ Σιγwald ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ τὸν θάνατον τοῦ αυτοκράτορος Κλαυδίου, δηλητηριασθέντος ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἀγριππίνης. Ἀλλὰ διατὶ νὰ εἰκονίσῃ τὸν θάνατον τοιοῦτου τυράννου μᾶλλον, θάνατον ἄσημον καὶ οὐτιδανόν, ἐνῶ τοσοῦτων ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν ἡρωϊκοὶ καὶ ἐνδοξοὶ θάνατοι ἐξετίθεντο εἰς τὴν φαντασίαν του;

Ἀλλὰ, ἀδιαφοροῦντες ἡμεῖς διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς γραφῆς, κατατάσσομεν αὐτὴν ἐκεῖ ὅπου τὴν κατέταξαν πάντες, εἰς τὴν σειρὰν δηλονότι τῶν τῆς ζωγραφικῆς ἀριστοτεχνημάτων. Π. Γ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΩ ΠΟΙΗΤΗ ΤΩΝ ΑΝΘΩΝ.

Δὲν ἐπλεξες λουλούδια
Γιὰ ζωντανὴν ὠμορφιά,
Οὐδ' ἔφαλες γλυκὰ
Γάμου τραγοῦδ' α.

Ἄλλοι σπαράζουσι πόθοι
Τὰ φύλλα τῆς καρδίης
Ποῦ εἰς σκέπη συμφορᾶς
Ἐσαβανώθη.

Ἡ Μεῦσά σου, σκυμμένη
Εἰς πλάκα θλιβερῆ,
Κόρη μυριολογεῖ
Λαχταρισμένη.

Μύρο τοῦ πόνου χύνει
Τὰ δάκρυα· τοὺς κλυθμούς·
Ἄπὸ τοὺς οὐρανοῦ;
Ἄκουσε ἐκείνη!

Ὅχι, δὲν εἶναι ἀπάτη;
Ονειράτα θολά!
Χύσε τὴν μελωδίαν
Στὰ μάρμαρα τῆς.

Εἰς κάθε σου τραγοῦδι
Ραγίζεται ἡ καρδιά,
Τὰ δάκρυα ἔχει δροσιὰ
Κάθε λουλούδι.

Ἦ μόνη μὰ μᾶς μένει
Παρηγοριὰ πικρῆ!
Ἄς κλαύσωμεν μαζῇ
Οἱ πονεμένοι,

Ἐσὺ τὴν ἀκριβὴ σου
Τὸ ἀκριβὸ μου ἐγώ,
Ἄγγέλους τώρα δυὸ
Τοῦ Παραδείσου!

Γ. Χ. Ζ.

ΠΕΡΝΟΥΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ.

Τὸν εἶδα· εἶχεν εὐγενὲς, γλυκὺ δάκρυ τὸ βλέμμα,
Καὶ νέος ἔτι, ἔφερε τῆς θλίψεως τὸ στέμμα.
Πατρὶς καὶ πίστις πλάνη του εἴαν ὑπῆρξε μόνη,
Εἰς τάφον ἤδη προσφιλῆ τὸν κόσμον ἔλησμένοι.

Ἄλλ' αἰφνιδίως καθαρὰ ὡς ἄνθος εὐωδία,
Ὡραία ὡς οἱ ἄγγελοι, ὡς προσευχὴ γλυκεῖα,
Τὸν εἶδε κόρη συμπαθῆς, εἰς τὸ μειδιάμα τῆς,
Ἀφῆθη ὡς εἰς ὄνειρον ἀγνώστου φρεναπάτης.

Ἦ, πλάνη τότε, ποίησις, ἀγάπη τὴν καρδίαν,
Ἐλάτρευε τὴν ἀρετὴν κ' ἠγάπα τὴν Μαρίαν.
Ὡς ἄνθος ἡ νεότης του δειλὸν ἐνώπιόν τῆς,
Εἰς τὰς ἀκτῖνας ἔπαλλε τῶν νέων ὀφθαλμῶν τῆς.

« Σὲ ἀγαπῶ, τὴν ἔλεγεν, ὡς τῆς Ἑδὲμ τὰ κρίνα,
Ὡς τῆς ψυχῆς μου ἀδελφῆν, ὡς τοῦ παντός ἀκτίνα »
Καὶ φῶς γλυκὺ τὸ βλέμμα του ἑλληνικῆς πρωΐας,
Μίαν εἰκὼν' ἀπῆστραπτε, τὴν ὕψιν τῆς Μαρίας.

Περνοῦν τὰ πάντα· ὁ Θεὸς ἂν δὲν ἐκλείπη μόνον,
Πετοῦν οἱ πόθοι τῆς ψυχῆς καὶ φεύγουσι μετὰ τὸν
χρόνον...

Χθὲς ἀπὸ βράχον ἐπιπτε, πλὴν κρατηθεὶς ὀπίσω,
Ἀκκρῶν εἶπεν· « εἴμ' ἐγὼ καὶ θέλω νὰ νικήσω! »

Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.